

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Development Trade s. r. o.**, IČO: 04854799,
sídlem Melantrichova 970/17, 110 00 Praha 1,
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Varmužou,
sídlem Kozinova 21/2, 787 01 Šumperk,

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Hoření 3540/7A, 400 11 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený **soudní poplatek** v částce 2 000 Kč. Částka 2 000 Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se prostřednictvím právního zástupce žalobou na ochranu před nezákonným zásahem domáhal, aby bylo určeno, že zásah žalovaného spočívající v zadržení a odnětí zařízení Pegasus dle úředního záznamu o zadržení věci č. j. 194379-3/2019-620000-61 a úředního záznamu o odnětí věci č. j. 194379-4/2019-620000-61 je nezákonný, a aby žalovanému byla uložena povinnost zdržet se nezákonného zásahu do podnikání žalobce zadržováním technických zařízení Pegasus a povinnost navrátit zařízení Pegasus zadržovaná dle úředního záznamu o zadržení věci č. j. 194379-3/2019-620000-61 a úředního záznamu o odnětí věci č. j. 194379-4/2019-620000-61 do provozovny společnosti KROZBY s. r. o. na adrese Písečná 5252, 430 04 Chomutov.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. Primárně se soud v dané věci zabýval otázkou přípustnosti žaloby. Dle § 85 s. ř. s. je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. V daném případě se žalobce nedomáhal pouze určení, že zásah byl nezákonný, proto bylo nutné zkoumat, zda se v jeho případě lze ochrany domáhat jinými právními prostředky.
3. Podle části osmé zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, (dále jen „zákon o hazardních hrách“) je žalovaný oprávněn vykonávat dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem. K výkonu této pravomoci zákon žalovanému stanoví oprávnění vstupu do prostor (§ 119 zákona o hazardních hrách), právo testovat hrací zařízení (§ 120 zákona o hazardních hrách) a také oprávnění zadržet věc (§ 121 zákona o hazardních hrách).
4. Podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách je osoba pověřená dozorcím orgánem povinna zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Osoba pověřená dozorcím orgánem ústně oznámí opatření o zadržení věci osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a neprodleně vyhotoví úřední záznam, ve kterém bude uveden i důvod zadržení, popis zadržených věcí a jejich množství. Osoba pověřená dozorcím orgánem předá kopii úředního záznamu osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a stejnopis doručí dozorované osobě.
5. Podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách může proti uloženému opatření o zadržení věci dozorovaná osoba podat do 3 pracovních dnů ode dne seznámení s uloženým opatřením písemné námitky. Námitky nemají odkladný účinek. Ředitel celního úřadu rozhodne o námitkách bez zbytečných průtahů. Jeho rozhodnutí je konečné. Písemné rozhodnutí o námitkách se doručí dozorované osobě.
6. Z odstavce 1 výše citovaného ustanovení vyplývá, že žalovaný vykonává dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem o hazardních hrách. V této souvislosti je mimo jiné oprávněn zadržet věc, pokud nabude důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona, přičemž při zadržení věci a v souvislosti s ním jedná s osobou, která má věc v době zadržení u sebe. Dozorovaná osobě následně doručí úřední záznam o zadržení věci. Nejvyšší správní soud se již obdobným případem se stejným žalobcem a v obdobném kontextu zabýval v rozsudku ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019-38, a k výkladu zmíněných ustanovení konstatoval, že „z toho je patrné jednak to, že se vždy nemusí jednat o stejnou osobu, a jednak to, že dozorovaná osoba nemusí být přítomna výkonu dozoru ve fázi zadržení, resp. odnětí věci. Obě tyto osoby jsou povinny zadrženou věc dozorcímu orgánu vydat, přičemž teprve při odmítnutí vydání vzniká oprávnění věc odejmout. Jen dozorovaná osoba je však povinna hradit náklady skladování zadržené věci a jen dozorovaná osoba má právo podat námitky proti uloženému opatření o zadržení věci.“
7. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl: „Zákon o hazardních hrách nestanoví výslovně, koho lze považovat za dozorovanou osobu.“ Odkázal proto na zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), který je obecnou úpravou výkonu kontroly (dozoru) orgány moci výkonné, jejíž zvláštní podmínky jsou zakotveny v zákoně o hazardních hrách: „Kontrolní řád pak rozlišuje jednak postavení kontrolované osoby a jednak povinné osoby. Povinnou osobou je podle jeho § 5 odst. 2 písm. a) osoba, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni

práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela.“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „ten, kdo provozuje hazardní hru, tj. vlastním jménem vykonává činnost uvedenou v § 5 zákona o hazardních hrách, například i tím, že k tomu využívá věc, kterou je oprávněn držet, ať už na základě vlastnického práva, či práva odvozeného, je dozorovanou (kontrolovanou) osobou.“

8. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že dozorovanou osobou ve smyslu § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách je osoba provozující hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, podle kterého se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry. Tato osoba je jakožto dozorovaná osoba oprávněna podat námitky podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách.
9. V daném případě žalobce v žalobě tvrdí, že je provozovatelem předmětných herních zařízení. V takovém případě mu tedy svědčí právo podat námitky podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách. Ředitel celního úřadu pak podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách rozhodne o přípustnosti a důvodnosti námitek, a proti jeho rozhodnutí je pak možno bránit se žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.
10. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že v případě žalobce zákon zakotvuje jiné právní prostředky, jimiž se může domáhat ochrany, a proto je jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 85 s. ř. s. nepřípustná a soud ji dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.
11. K obdobným závěrům, které byly uvedeny výše, dospěl Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích např. ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019-38, ze dne 27. 4. 2020, č. j. 2 As 206/2019-53, či ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 As 300/2019-33.
12. Pro úplnost soud podotýká, že v daném případě nebylo nutné žalobce upozorňovat na možnost úpravy žaloby ve smyslu závěrů obsažených v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, protože žalobce současně podal žalobu i proti rozhodnutí ředitele žalovaného o námitkách, přičemž tato žaloba byla usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 10. 2019, č. j. 16 A 33/2019-32, vyloučena k samostatnému projednání.
13. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
14. Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) rozhodl ve výroku III. usnesení o vrácení soudního poplatku žalobci, který soudu uhradil ve výši 2 000 Kč za podání žaloby. V souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud rovněž rozhodl o tom, že poplatek bude žalobci vrácen z účtu krajského soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. května 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu